

holde de specielle Adgangsbetingelser i Henseende til Ustraffethed, og man har overvejet, om ikke den almindelige Bestemmelse i Lovens § 4, Nr. 6 (Udkastets § 2, Nr. 9) kunde antages i denne Henseende at være tilstrækkelig. Den paagældende Bestemmelse fastsætter, at de foreliggende Oplysninger om Ansøgerens Fortid og personlige Forhold ikke maa give Grund til at befrygte, at han ved Næringens Drift vil tilsidesætte Hensynet til Lovlighed, Sædelighed og Ædruelighed. Kommissionen maa lægge væsentlig Vægt paa denne Bestemmelse, og man finder Anledning til at fremhæve, at det, ikke mindst med Henblik paa den rette Udnyttelse af denne, er meget betydningsfuldt, at der ved Behandlingen af Andragender om Beværter- eller Gæstgiveradkomster foreligger saa fyldige Oplysninger om Ansøgerens personlige Forhold som muligt, herunder ikke mindst naar Andrageren tidligere andetsteds har drevet eller haft Ansættelse i en Beværter- eller Gæstgivervirksomhed. Imidlertid mener man ikke, at den nævnte Bestemmelse gør de øvrige Regler om Ustraffethed overflødige. Tværtimod maa man anse det for hensigtsmæssigt, at de Minimumsfordringer, der altid maa stilles til Andragerens personlige Forhold, er udtrykkelig angivet i Loven.

Det maa efter Kommissionens Opfattelse være en Selvfølge, at en Beværter- eller Gæstgivervirksomhed normalt skal udøves af Adkomsthaveren selv, og at *den daglige Drift kun i Undtagelsestilfælde bør overlades til en Bestyrer*. Der vil dog kunne foreligge fuldtud legitime Grunde til Etableringen af et Bestyrerforhold, og man maa derfor anse det for fornødent i Princippet at opretholde de gældende Bestemmelser om Udfærdigelse af Bestyrertilladelser. Efter de for Kommissionen foreliggende Oplysninger maa det imidlertid antages, at visse Bevillingsmyndigheder i større Omfang end naturligt har udfærdiget saadanne Tilladelser. I en Købstad i Jylland blev saaledes i 1935 ca. Halvdelen af samtlige Beværtninger drevet ved Bestyrer. Man finder derfor Anledning til at understrege, at det af Hensyn til de Principper, hvorpaa Beværterloven bygger — navnlig Bestemmelserne om Antalsbegrænsningen af Beværterbevillinger i Købstæderne og om Kommuneafstemninger — er af ikke ringe Interesse, at vedkommende Myndighed ved Udfærdigelsen af Bestyrertilladelser saa vidt muligt vaager over, at Bestyrerforholdet ikke dækker over et maskeret Salg. Man har søgt at fremhæve dette ved udtrykkeligt i Lovudkastets § 6 at understrege, at det alene er den daglige Drift af Virksomheden, der, naar Betingelserne herfor iøvrigt er til Stede, kan overlades til en Bestyrer, og at det retlige Ansvar for Forretningens tilbørlige Drift altid paahviler saavel Bestyreren som Adkomsthaveren, medmindre vedkommende Bevillingsmyndighed med Overbevillingsnævnets Tilslutning maatte træffe anden Bestemmelse, der i saa Fald skal anføres i Bestyrertilladelsen.

Med Hensyn til Selskabers, Foreningers og Stiftelsers Næringsdrift har forskellige af de Myndigheder, der har udtalt sig over for Kommissionen, henledt Opmærksomheden paa, at det maa anses for ønskeligt, at der af de paagældende Virksomheder altid er antaget en dertil af vedkommende Bevillingsmyndighed godkendt Bestyrer, idet Ansvaret for, at Virksomheden drives paa tilbørlig Maade, i modsat Fald let forflygtiges. Kommissionen kan ganske tiltræde dette Synspunkt, og man har i Udkastets § 6, Stk. 2, optaget nærmere Bestemmelser herom. For ogsaa i øvrigt at søge at hindre, at Selskabers og Foreningers Drift af Beværtervirksomheder giver Anledning til uheldige Forhold, er der — ligeledes i Overensstemmelse med de nævnte Myndigheders Forslag — endvidere i Udkastets §§ 3 og 40 foreslaaet optaget Bestemmelser, der tilsigter at skabe Sikkerhed for, at samtlige Medlemmer af Direktionen og Bestyrelsen i Selskaber m. v., der driver Beværtningsdrift, stedse er i Besiddelse af de personlige Betingelser, der kræves for at erhverve Adkomst.

I Forbindelse med Spørgsmaalet om Selskabers Adgang til at drive Beværtning og Gæstgiveri har man drøftet Spørgsmaalet om, *i hvilket Omfang saadan Adgang bør til-*